

Skoro termin wynikający z list oczekujących okazuje się przekraczać termin możliwy do przyjęcia zważywszy na obiektywną ocenę medyczną wszystkich wymienionych elementów, instytucja właściwa nie może odmówić żądanej zgody opierając się na przyczynach wynikających z istnienia list oczekujących, podnoszonego naruszenia zwykłego porządku priorytetów związanych ze stopniem pilności poszczególnych przypadków oczekujących na leczenie, bezpłatności opieki szpitalnej udzielonej w ramach danego systemu krajowego, obowiązku przewidywania szczególnych środków finansowych w celu pokrycia kosztów leczenia, które ma być przeprowadzone w innym państwie członkowskim lub porównania kosztów takiego leczenia z równoważnym leczeniem we właściwym państwie członkowskim.

- 3) Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji gdy przepisy prawne właściwego państwa członkowskiego przewidują bezpłatność opieki szpitalnej udzielonej w ramach krajowego systemu opieki zdrowotnej, i gdy przepisy prawne państwa członkowskiego, w którym pacjentowi objętemu tym systemem udzielono lub należało udzielić zgody na leczenie szpitalne na koszt tego systemu nie przewidują pokrycia wszystkich kosztów tego leczenia, instytucja właściwa powinna zwrócić temu pacjentowi sumę odpowiadającą ewentualnej różnicy pomiędzy kwotą obiektywnie obliczonego kosztu równoważnego leczenia w ośrodku należącym do rozpatrywanego systemu, ograniczoną w razie potrzeby do wysokości pełnej kwoty przedstawionej za leczenie otrzymane w państwie członkowskim miejsca pobytu, a kwotą, do wysokości której instytucja tego ostatniego państwa członkowskiego jest zobowiązana uczestniczyć na podstawie art. 22 ust. 1 lit. c), i) rozporządzenia nr 1408/71 na rzecz instytucji właściwej przy zastosowaniu przepisów prawnych tego państwa członkowskiego.

Wykładni art. 22 ust. 1 lit. c), i) rozporządzenia nr 1408/71 należy dokonywać w ten sposób, że prawo, jakie przyszanje ono pacjentowi dotyczy wyłącznie wydatków związanych z opieką zdrowotną uzyskiwaną przez tego pacjenta w państwie członkowskim miejsca pobytu, co w zakresie opieki szpitalnej oznacza koszty właściwych świadczeń medycznych jak również wydatki nierozdzielnie związanych z pobytem zainteresowanego w szpitalu.

Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że pacjent, któremu udzielono zgody na udanie się do innego państwa członkowskiego w celu otrzymania tam leczenia szpitalnego, lub któremu odmówiono zgody, czego bezzasadność została później stwierdzona ma prawo żądać od instytucji właściwej pokrycia kosztów dodatkowych związanych z przemieszczeniem się za granicę w celach medycznych o tyle, o ile przepisy prawne właściwego państwa członkowskiego nakładają w ramach systemu krajowego obowiązek pokrycia kosztów odpowiadających kosztom związanym z leczeniem przeprowadzonym w lokalnym szpitalu należącym do systemu.

- 4) Nie jest sprzeczny z art. 152 ust. 5 WE obowiązek instytucji właściwej, na podstawie zarówno art. 22 rozporządzenia nr 1408/71 jak i art. 49 WE, udzielenia pacjentowi należącemu do krajowego systemu opieki zdrowotnej zgody na uzyskanie na koszt tej instytucji leczenia szpitalnego w innym państwie członkowskim, jeśli termin oczekiwania przekracza termin możliwy do przyjęcia zważywszy na obiektywną ocenę medyczną stanu i potrzeb klinicznych danego pacjenta, nie narusza art. 152 ust. 5 WE.

(¹) Dz.U. C 273 z 6.11.2004 r.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 maja 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — Commissioners of Customs & Excise, Attorney General przeciwko Federation of Technological Industries

(Sprawa C-384/04) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuły 21 ust. 3 i art. 22 ust. 8 — Przepisy krajowe służące zwalczaniu oszustw — Solidarna odpowiedzialność za zapłatę podatku VAT — Ustanowienie zabezpieczenia płatności podatku VAT, do którego zobowiązany jest inny podmiot)

(2006/C 165/12)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commissioners of Customs & Excise, Attorney General

Strona pozwana: Federation of Technological Industries

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (Civil Division) — Wykładnia szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej: jednolita podstawa wymiaru opodatkowania (Dz.U. L 145, str. 1) — Zakres stosowania art. 21 ust. 3 zgodnie, z którym państwa członkowskie mogą przewidzieć, że osoba niebędąca podatnikiem może ponosić solidarną odpowiedzialność za zapłatę podatku — Oszustwo typu karuzeli podatkowej

Sentencja

- 1) Artykuł 21 ust. 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2000/65/WE z dnia 17 października 2000 r. oraz dyrektywą Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na to, aby państwo członkowskie przyjęło uregulowania, takie jak te będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, przewidujące, że podatnik, na rzecz którego zrealizowano dostawę towarów lub świadczenie usług i który wiedział lub miał uzasadnione podstawy do tego, aby przypuszczać, że cały podatek od wartości dodanej — lub jego część — należy z tytułu zrealizowania tej dostawy lub świadczenia usług, czy też jakiegokolwiek wcześniejszej lub późniejszej dostawy

omawianych towarów lub jakiegokolwiek wcześniejszego lub późniejszego świadczenia usług, nie został zapłacony, może być solidarnie zobowiązany do zapłaty podatku wraz z osobą pierwotnie zobowiązaną do jego zapłaty. Jednakże przepisy te powinny pozostawać w zgodzie z ogólnymi zasadami prawa będącymi częścią wspólnotowego porządku prawnego, w tym zwłaszcza z zasadami pewności prawa i proporcjonalności.

- 2) Artykuł 22 ust. 8 szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywami 2000/65 i 2001/115, należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on na to, aby państwo członkowskie przyjęło zarówno uregulowania, takie jak te będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, przewidujące, że podatnik, na rzecz którego zrealizowano dostawę towarów lub świadczenie usług i który wiedział lub miał uzasadnione podstawy do tego, aby przypuszczać, że cały podatek od wartości dodanej — lub jego część — należny z tytułu zrealizowania tej dostawy lub świadczenia usług, czy też jakiegokolwiek wcześniejszej lub późniejszej dostawy omawianych towarów lub jakiegokolwiek wcześniejszego lub późniejszego świadczenia usług, nie został zapłacony, może być solidarnie zobowiązany do zapłaty podatku wraz z osobą pierwotnie zobowiązaną do jego zapłaty, jak również uregulowania stanowiące, że podatnik może być zobowiązany do ustanowienia zabezpieczenia zobowiązania zapłaty omawianego podatku, który jest lub może być wymagalny w stosunku do podatnika, na rzecz którego lub za pośrednictwem którego realizowana jest omawiana dostawa towarów lub świadczenie usług.

Natomiast przepis ten nie stoi na przeszkodzie, aby ustawodawstwo krajowe, zgodnie z przepisem krajowym przyjętym na podstawie art. 21 ust. 3 szóstej dyrektywy 77/388, nakładało na każdą osobę zobowiązaną solidarnie do zapłaty podatku od wartości dodanej obowiązek ustanowienia zabezpieczenia zobowiązania do zapłaty należnego podatku od wartości dodanej.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 273 z 6.11.2004.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 maja 2006 r. — The Sunrider Corp. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-416/04 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Artykuł 8 ust. 1 lit. b), art. 15 ust. 3 i art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego VITAFRUIT — Sprzeciw właściciela krajowego słownego znaku towarowego VITAFRUIT — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Dowód na wyrażenie przez właściciela zgody na używanie wcześniejszego znaku towarowego — Podobieństwo towarów)

(2006/C 165/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: The Sunrider Corp. [Przedstawiciel: A. Kockläuner, Rechtsanwalt]

Uczestnik postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciele: S. Latinen i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy]

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-203/02 The Sunrider Corp. przeciwko OHIM, mocą którego Sąd oddalił wniesioną przez zgłaszającego słowny znak towarowy „VITAFRUIT” dla towarów z klas 5, 29 i 32 skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 8 kwietnia 2002 r. w sprawie R 1046/2000-1, odrzucającej odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, na mocy której dokonano częściowej odmowy rejestracji wspomnianego znaku towarowego w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu wniesionego przez właściciela słownego krajowego znaku towarowego „VITAFRUIT” dla określonych towarów z klas 30 i 32

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) The Sunrider Corp. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 300 z 4.12.2004

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 maja 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Massachusetts Institute of Technology

(Sprawa C-431/04) ⁽¹⁾

(Prawo patentowe — Produkty lecznicze — Rozporządzenie (EWG) nr 1768/92 — Dodatkowe świadectwo ochronne dla produktów leczniczych — Pojęcie „mieszaniny aktywnych składników”)

(2006/C 165/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof